

La doble vida de la Martina

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Que potser l'heu vist mai la Martina?

Segur que si us l'haguéssiu creuat ho sabríeu, perquè cada cop que la Martina sortia al carrer, la gent la mirava de reüll i procurava caminar més de pressa. Les velles abaixaven el cap per evitar topar amb la seva mirada, els botiguers s'apressaven a remenar els seus productes fent veure que no la veien, i els veïns que la coneixien, dissimulaven tot aprofitant per cordar-se la sabata. El cas és que en tot el trajecte que la Martina feia de casa a l'escola, ningú li dirigia mai la paraula. I el mateix passava quan arribava a classe.

Els nens i nenes ja n'estaven ben farts de les seves maneres. No els agradava gens que no els respongués quan li parlaven. Els molestava que ni tan sols es dignés saludar-los, i s'enfadaven quan en un aniversari li oferien un tros de pastís i ella no donava ni les gràcies. Tampoc els agradava que no volgués jugar amb ells quan s'havien de fer equips, i els sabia greu que preferís fer els treballs tota sola, abans d'ajudar a algun company que li demanava.

El cert és que tothom pensava que la Martina era la nena més antipàtica i desagradable del món, però el que ningú no sabia, era que en realitat era molt tímida.

Ho era tant, que només de pensar a parlar amb algú, se li estrenyia l'estómac i sentia un neguit al pit que no la deixava respirar. Tot d'una es quedava sense aire, i així era impossible que li sortissin les paraules. A més, si per casualitat alguna hagués aconseguit sortir, segur que s'hauria convertit en fum per culpa de la cremor de les seves galtes. Semblava un tomàquet.

D'aquella manera comprendreu que era impossible que la Martina pogués relacionar-se, i a mida que passava el temps, es va anar quedant cada cop més i més sola.

— Au, va! Vesteix-te que arribarem tard a la festa d'aniversari dels teus cosins—Va dir-li un dia la mare.

Però la Martina enlloc de festa i pastís, tan sols imaginava les mirades de nens i nenes que no coneixia.

I si em cau el pastís? I si no sóc prou simpàtica? I si algú em convida a jugar i no en sé? I si faig el ridícul? I si es riuen de mi?

Aquells pensaments eren suficients perquè a la Martina li pugés de nou el neguit i comencés a enrojolar-se. De fet, era molt més senzill que la gent continués pensant que era una noia antipàtica, així que va deixar que la mare expliqués als seus cosins, que no li venia de gust anar a la seva festa.

La Martina cada cop passava més i més hores tancada a la seva habitació. Però el que ningú no sabia, era que en realitat la Martina tenia una doble vida.

Tot començava quan se n'anava a dormir. Tan sols havia de tancar els ulls per convertir-se en una nena que xerrava i tenia un munt d'amics. En els seus somnis no parava de jugar, cantar, ballar i explicar tot allò que li passava pel cap. Mentre dormia podia convertir-se en qualsevol cosa, i si una nit era una pirata, l'altre es convertia en venedora de perfums, narradora de contes o fins i tot l'escollien com a delegada de classe. La Martina era la persona més amable i decidida del món en els seus somnis, i mai cap paraula se li quedava aturada a la gola. Però quan es despertava, altre cop el neguit del pit li impedia ser tot allò que volia i tornava a ser aquella Martina antipàtica. Fins que un dia, una cosa terrible va fer que tot fos diferent.

Tot va començar quan la mestra va anunciar que tota l'escola marxaria dos dies de colònies. Com s'ho faria per suportar dos dies envoltada de gent amb la que era incapaç de comunicar-se? Però per més que va cridar i suplicar, els pares van deixar clar que hi havia d'anar.

—Què és el pitjor que et pot passar?—Va preguntar-li la mare mentre l'acompanyava a l'autocar.

A la Martina se li ocorrien un munt de coses horribles, tan espantoses que en aquell instant no hauria sabut dir quina era la pitjor. Però va fer el cor fort i sense dir res, ni mirar a ningú, va seure en un seient de l'autocar que, òbviament, ningú no va voler compartir.

El viatge va ser llarg, i un cop van arribar a la bonica casa de colònies al mig del bosc, no va voler jugar, no va compartir el berenar, va negar-se a fer parella amb ningú en el joc de nit, i va triar la llitera més apartada de tothom.

El dia va anar passant i la Martina se'l va passar observant com tothom es divertia i s'ho passava la mar de be. Prou que li hauria agradat formar-ne part, però sabia que el seu neguit no la deixaria, així que tot el que podia fer era esperar l'hora de dormir.

Finalment aquesta va arribar i quan va tancar els ulls la Martina va somiar que jugava amb els seus companys tal com havia vist que feien entre els pins. Va imaginar-se cantant amb la resta, guanyant el joc nit, i explicant contes a la vora del foc. Va somiar tot allò i quan es va despertar va veure un munt de rostres que l'observaven.

—Com acaba el conte?—Va preguntar-li un nen mort de curiositat.

—On has après aquesta cançó?—Va demanar un altre.

—Si tornem a fer un joc de nit voldràs formar equip amb mi?—Va afegir un tercer.

La Martina no entenia res del que estava passant, però per primer cop des de feia molt de temps, va veure que els seus companys li parlaven.

Per un instant va sentir com l'escalfor li tornava a pujar al rostre, però en fixar-se en les mirades d'uns i d'altres, no li va semblar que es riguessin d'ella. Ans al contrari, tothom la mirava amable i amb ganes de saber més.

—Has parlat en somnis i mai t'havíem sentit dir tantes paraules.

De sobte la Martina va comprendre que, d'alguna manera, tothom havia vist realment com era i semblava que els agradava.

Aleshores, intentant no fer cas a les galtes que ja començava a sentir vermelles, va fer un esforç per parlar.

—No recordo quin conte he somiat—Va dir la Martina— Però us en puc explicar un altre—Va afegir al cap d'una pausa.

Immediatament un grapat de nens i nenes es van escampar al seu voltant disposats a escoltar. Aleshores la Martina va fer una cosa estranya. Va tancar els ulls i va intentar unir les seves dues vides. Va imaginar que encara somiava i va començar a explicar. Després va obrir els ulls i encara va tenir esma de sortir a jugar, i amb un fil de veu es va atrevir a donar les gràcies quan algú li va oferir unes mores.

Quan l'endemà la mare la va veure baixar de l'autocar, li va sorprendre que la Martina no li demanés que fugissin amb presses no fos cas que algú li preguntés com havia anat. Aquesta vegada va estar tranquil·la i va dir-li que ja sabia la resposta a la seva pregunta.

—Quina pregunta?—Va fer la mare estranyada.

—La que em vas fer abans de marxar—Va aclarir la Martina.—Ja sé què és el pitjor que em podia passar.

I donant un cop d'ull als nens i nenes que tot d'una no semblaven tan terribles, va aclarir orgullosa.

—El pitjor era continuar estant tan sola com estava abans.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital